

ТРИ ЧАСА ДО СЛЕДВАЩИЯ ПОЛЕТ

Доналд съзнаваше, че шансовете му са малки, но се чувстваше в подходящо настроение, изпълнен със сили и отегчен от свършената работа, която бе останала зад гърба му. И сега щеше да бъде възнаграден. При малко повече късмет.

Щом самолетът се приземи и Доналд стъпи на земята, лятната нощ ласкаво го обгърна. Той тръгна към самотната постройка на летището, построена в духа на някогашните железопътни гари. Не знаеше дали тя е жива, дали живее в този град и дали носи същото име. С растящо вълнение потърси в телефонния указател името на баща си, който беше починал преди около двайсет години. Не, нямаше го. След това запрелиства страниците с надеждата да намери някаква информация за съдия Хармън Холмс, ул. „Хилсайд“ № 3194. Този път усилията му се увенчаха с успех. Жизнерадостен женски глас отговори на запитването му за мис Нанси Холмс:

— Нанси вече е мисис Уолтър Гифърд. Кой я търси?

Но Доналд затвори телефона. Беше намерил онова, което му трябваше, и разполагаше само с три часа. Не познаваше никакъв Уолтър Гифърд и още извест-

но време разглежда телефонния указател. Може би се беше омъжила в друг град.

Не. Уолтър Гифърд, ул. „Хилсайд“ № 1191. Почувства леко парене по върховете на пръстите си.

– Ало?

– Здравейте. Мисис Гифърд ли е? Търси я един неин стар приятел.

– Мисис Гифърд е.

Доналд си спомни или му се стори, че си спомня странната магия на гласа ѝ.

– Доналд Планта е на телефона. Не сме се виждали откакто бях дванайсетгодишен.

– О! – В тона ѝ имаше вежлива изненада, но така и не можа да разбере дали се радва да го чуе и дали го е познала. – ... Доналд – добави гласът и този път жената в другия край на линията като че ли вече знаеше кой се обажда. – Кога се върна? – И след това по-сърдечно: – Къде си?

– На летището съм. Имам само няколко часа до следващия полет.

– Добре, ела тогава да се видим.

– Сигурна ли си, че не е късно?

– Боже мой, разбира се, че не е! – възкликна тя. – Тъкмо съм си вкъщи и пия уиски със сода. Само кажи на таксиметровия шофьор...

По пътя Доналд прехвърляше в ума си току-що проведен разговор. Думите му „на летището“ доказваха, че той бе запазил своята принадлежност към висшата класа на обществото. От друга страна, самотата на Нанси може би означаваше, че тя се е превърнала в непривлекателна жена, лишена от близки и приятели. Мъжът ѝ можеше да е някъде далече или просто да си е легнал. И понеже в бляновете му тя винаги беше десетгодишна, споменатият коктейл с уиски го шокира. Но сетне си припомни, че тя е вече трийсетгодишна и се усмихна.

В края на алеята Доналд видя малка тъмнокоса красавица, която стоеше пред осветената отворена врата с чаша в ръката. На устните ѝ трепна озадачена усмивка.

— Доналд... ти ли си наистина! О, боже, как всички се променяме. Виж ти, каква среща!

Те влязоха вътре, повтаряйки безсмислено фразата „всички тези години“, и Доналд почувства някакво примамляване в стомаха. Отчасти това се дължеше на спомена му за последната им среща, когато тя прелетя покрай него с велосипеда си, без да му обърне и най-малко внимание, а от друга страна се страхуваше, че няма да има какво да си кажат. Това беше като среща на класа след много години, когато чувстваш, че не можеш да върнеш миналото и всячески се стремиш да скриеш това в суетата на шумното веселие. Той с ужас осъзна, че може би го очакваше един дълъг и тягостен час. Затова заговори с отчаяние:

— Винаги си била миловидна. Но никога не съм очаквал, че ще намеря една толкова красива жена.

Този ход се оказа успешен. Бързото признание, че са минали много години и дръзкият комплимент ги превърна от плахи приятели от детските години в заинтригувани непознати.

— Искаш ли един коктейл с уиски? — попита тя. — Не? Моля те, не си мисли, че всяка вечер пия тайно, но това беше една наистина тъжна нощ. Очаквах съпруга ми да се върне, но той ми изпрати телеграма, че ще се забави още два дни. Той е много мил, Доналд, и много привлекателен. Горещо-долу твой тип и даже цветът на косата ви е подобен. — Тя се поколеба. — Но мисля, че си има някоя в Ню Йорк... не знам.

— Сега, когато те видях, това ми се струва невъзможно — увери я той. — Бях женен шест години и имаше един период, когато и самият аз се измъчвах така. След това един ден просто изгоних ревността от жи-

вота си. След като жена ми почина, разбрах, че съм постъпил правилно. Сега в паметта ми е останало само хубавото – нищо не помрачава спомените ми и не ми е тежко да си мисля за миналото.

Тя се вгледа в него и сетне заговори със съчувствие.

– Много съжалявам. – И малко по-късно: – Променил си се много. Завърти се малко. Помня, че баща ми казваше: „Това момче има ум в главата си.“

– Ти вероятно не си била съгласна с него.

– Бях впечатлена. До този момент бях мислила, че всеки човек има ум в главата си. Затова и съм запомнила думите му?

– Какво друго си спомняш? – попита той усмихнат.

Нанси изведнъж стана и бързо се отдалечи на няколко крачки.

– О, моля те – каза тя с упрек. – Това не е честно! Предполагам, че съм била много непослушно момиче.

– Не, не е вярно – каза той решително. – И знаеш ли, все пак ще изпия една напитка.

Докато му наливаше уиски със сода, все още леко извърнала лице, Доналд продължи:

– Да не си мислиш, че си била единственото момиче, което се е целувало с някого?

– Не можем ли да сменим темата? – попита тя с известно раздражение, но сетне добави малко по-меко: – Е, какво пък? Просто се забавлявахме! Също като в песента.

– А помниш ли как се пързяхме с онази шейна?

– Да... А пикника в градината на Труди Джеймс... Или екскурзиите във Фронтенак, през онези лета.

Той най-добре си спомняше шейната и как целуваше хладните ѝ бузи сред сламата в един ъгъл, докато тя се смееше, извърнала лице към студените бели звезди. Двойката до тях беше обърната с гръб и той докосваше с устни тънката ѝ шия и ушите ѝ, но никога устните ѝ.

– А партито в дома на семейство Мак, където сте играли на поща, но аз не можах да дойда, защото бях болен от заушки – каза Доналд.

– Това не го помня.

– О, ти си била там. И даже са те целунали, заради което бях полудял от ревност както никога през живота си.

– Странно, но не си спомням. Може би съм искала да забравя.

– Но защо? – попита той развеселен. – Ние бяхме две съвършено невинни деца. Нанси, винаги когато разговарях с жена ми за миналото, аз ѝ казвах, че ти си момичето, което съм обичал почти толкова силно, колкото и нея. Но истината е, че те обичах точно толкова, колкото и нея. Когато напуснахме града, мъката по теб остана да тежи като камък в сърцето ми.

– Наистина ли... толкова много те вълнувах?

– О, боже мой, да! Аз... – Изведнъж Доналд осъзна, че двамата стояха само на две крачки един от друг и че той ѝ говореше така, сякаш я обичаше и сега. Извърнала леко нагоре глава, тя го гледаше с полуотворени устни и премрежени очи.

– Продължавай – рече Нанси. – Срам ме е да си го призная, но ми е приятно да те слушам. Не знаех, че си бил толкова огорчен тогава. Мислех си, че аз съм била огорчената.

– Ти! – възкликна той. – Не си ли спомняш как ме отблъсна пред дрогерията. – Доналд се засмя. – И даже ми се изплези.

– Не си спомням нищо такова. На мен ми се стори, че ти ме отблъсна. – Ръката ѝ се отпусна леко, почти утешително, върху ръката му. – Гореве имам един албум със снимки, който не съм разглеждала от години. Ще отида да го намеря.

Доналд седя пет минути с две мисли в ума. Първо, колко безнадеждно невъзможно беше двама души да

запомнят едно събитие по един и същи начин. И второ, Нанси го вълнуваше като жена точно толкова силно, колкото и като дете... Колкото и стряскащо да беше това. Само за половин час в душата му се беше събудило чувство, каквото не помнеше от смъртта на жена си. И не се беше надявал да познае никога отново.

Седнали един до друг на канапето, те разгърнаха албума между тях. Нанси го погледна усмихната и много щастлива.

— О, всичко това е толкова приятно! — каза тя. — Толкова е приятно, че си така мил и че си ме запомнил толкова... красиво. Знаеш ли какво? Съжалявам, че не съм знаела това тогава! След като ти замина, аз те ненавиждах.

— Колко жалко — каза той тихо.

— Но не и сега — увери го тя и сетне добави импулсивно: — Целуни ме и да се помирим... — Добрите съпруги не правят така — каза Нанси малко по-късно. — Не мисля, че съм целувала друг мъж, откакто се омъжих.

Той беше развълнуван, но най-вече смутен. Нанси ли беше целунал, или спомен? Или тази красива трепереща непозната, която бързо извърна глава и прелисти страницата?

— Чакай! — каза той. — Не успявам да разгледам фотографиите толкова бързо.

— Няма да го правим повече. Аз също не съм от камък.

Тогава Доналд каза едно от онези тривиални неща, които могат да значат и толкова много, и толкова малко:

— Няма ли да е ужасно, ако се влюбим отново?

— Престани! — Тя се засмя, но някак останала без дъх. — Всичко е минало. Това беше само един миг. Миг, който трябва да забравя.

— Не разказвай на съпруга си.

— Защо не? Аз обикновено му казвам всичко.

— Ще го нараниш. Никога не казвай на мъж такива неща.

— Добре, няма.

– Целуни ме още веднъж – каза той колебливо, но Нанси беше прелистила страница от албума и сочеше радостно една фотография.

– Това си ти! – извика тя. – Виж!

Той погледна. На снимката имаше малко момче по къси панталони на един пристан, а малко по-надолу се виждаше платноходка.

– Спомням си! – Тя се засмя тържествуващо. – Спомням си много добре този ден. Кити направи снимката и аз ѝ я откраднах.

За момент Доналд не можа да познае себе си на фотографията, погледна я по-отблизо и след това стигна до неизбежното заключение:

– Това не съм аз.

– Напротив, ти си. Тогава бяхме във Фронтенак... през онова лято... когато ходихме в пещерата.

– Каква пещера? Аз бях само три дни във Фронтенак. – Доналд напрегна отново очи над леко пожълтялата фотография. – И това определено не съм аз. Това е Доналд Бауърс. Ние доста си приличаме.

Сега беше неин ред да го погледне в очите, сетне се облегна назад, сякаш искаше да се отдръпне от него.

– Но ти не си Доналд Бауърс – възкликна тя, повишавайки глас. – Не, не си! Ти си Доналд Планта.

– Аз ти казах това по телефона.

Тя беше скочила на крака и на лицето ѝ беше изписан лек ужас.

– Планта! Бауърс! Трябва да съм полудяла. Или е от коктейла? Бях вече малко замаяна, когато дойде. Чакай! Кажи ми какво ти наговорих.

Той прелисти една страница, опитвайки се да си придаде спокойствието на монашески послушник.

– Нищо особено – отвърна той. Снимки, на които го нямаше, продължаваха да се редуват една след друга пред очите му: Фронтенак... пещера... Доналд Бауърс. – Ти *наистина* ме отблъсна!

Нанси заговори от другия край на стаята:

– Не казвай на никого за това – рече тя. – Такива истории бързо се разчуват.

– Няма никаква история – каза той неуверено. Но след това се замисли: „Значи все пак тя е била малко лошо момиче.“

И в следващия момент се изпълни с дива изгаряща ревност към Доналд Бауърс – той, който беше прогонил ревността завинаги от живота си. С петте крачки, които направи в стаята, Доналд Планта заличи изминалите двайсет години и съществуването на Уолтър Гифърд.

– Целуни ме отново, Нанси – каза той и се отпусна на едно коляно до нея на стола, слагайки ръка на рамото ѝ. Но Нанси се отдръпна неспокойно.

– Ще изпуснеш полета си.

– Няма нищо. Мога да си го позволя. Това не е толкова важно.

– Моля те, върви си – каза тя хладно. – И просто се опитай да си представиш как се чувствам в този момент.

– Но ти се държиш така, сякаш изобщо не си спомняш за мен – извика той. – Сякаш напълно си забравила Доналд *Планта*!

– Не. Спомням си те и теб... Но всичко това беше толкова отдавна. – Гласът ѝ отново стана някак чужд: – Можеш да се обадиш за такси на номер 8484.

На път за летището Доналд поклащаше от време на време глава. Вече беше дошъл на себе си, но още не можеше да проумее онова, което беше преживял токущо. Едва когато самолетът се устреми с тътен към тъмното небе и пътниците на борда станаха едно отделно късче от света под тях, той си помисли, че в самото издигане на машината имаше нещо символично. В продължение на пет заслепяващи минути беше живял като безумец едновременно в два свята. Той беше момче на

дванайсет и мъж на трийсет и две, неразривно и безнадежно свързани.

Доналд бе изгубил много в тези часове между полетите, но тъй като втората половина от човешкия живот е един дълъг процес на отърсване от нещата, тази случка може би нямаше голямо значение.